

re sådan, at alle Folketingets partier kunne støtte det. Baggrunden for fremsættelsen af dette beslutningsforslag er, at det område, man har haft indflydelse på, er blevet indskrænket ved, at kommunerne i stadig større omfang og på stadig flere områder har indgået disse aftaler, som har frataget den enkelte handicappede det frie forbrugsvalg.

Det er sket uden om Folketinget. Det er sket ved, at nogle organisationer – KL og andre – har siddet og bestemt, hvad de syntes var godt for de handicappede. Det er en udvikling, som har fundet sted over mange år, flere og flere områder er kommet med, og utilfredsheden og afmagten hos dem, det berører, er blevet større og større.

Jeg er helt klar over, at vi må lave en afgrænsning. De områder, som er nævnt i bemærkningerne til Fremskridtspartiets forslag, er selvfølgelig kun et udpluk af den nordiske konventionsliste for personlige hjælpemidler, som jeg tror listen hedder, hvor man har defineret, hvad man dér mener er hjælpemidler af personlig art, og hvoraf vi har taget nogle ud.

Det er klart, at for bare 5-6 år siden var der ingen, der drømte om, at svagtsynede ikke kunne få lov til selv at vælge deres optiker – sådan var det. Men så lavede kommunerne altså disse aftaler, og det gjorde man, fordi vejledningen i 1988 havde snævret sig ind til kun at nævne to, og ankestyrelsen har nu fortalt, at det har kommunerne ret i, for når der kun er nævnt to, er der kun de to, uanset at der står »f.eks.« Man kunne ellers spørge sig selv, hvorfor der står »f.eks.«, hvis der kun er to, for så kunne man jo nøjes med at nævne de to.

Jeg synes, det er utrolig kedeligt og vidner om meget lidt forståelse for de handicappede, som har det svært nok i forvejen, hvis man ikke mener, at eksempelvis brystproteser er et hjælpemiddel af personlig art, og at det kræver en stor forståelse imellem leverandøren og forbrugeren.

Det samme gælder kræftpatienter, som, fordi de mister håret, er nødt til at have paryk. Tænk, at de skal have seriefremstillede parykker udleveret ved kasse 1 A, hvor de kan vælge mellem leverpostejfarve, blondine eller stålgråt.

Det kan jo blive konsekvensen, og det kan alle og enhver se er galt. Derfor er Folketinget altså nødt til at tage sig sammen til at få defineret, hvad det er for nogle hjælpemidler, folk kan få lov til at vælge fri leverandør af. De redskaber, vi har i dag, er altså ikke gode nok til, at de handicappede får den hjælp og den indflydelse,

som jeg mener de skal have, og som jeg også har opdaget ligger i det lovforberedende arbejde, som lå til grund for den oprindelige bestemmelse i § 58.

Det var en meget bredere vifte, og man definerede den ikke særlig direkte. Der er efterhånden gennemført en indskrænkning, som kan give næring til en mistanke om – jeg ved ikke, om det er rigtigt – at man havde tænkt: ved at klippe lidt her sparer vi lidt penge dér osv.

Jeg vil gerne ramme en pæl igennem den myte, at disse aftaler i alle tilfælde gør det billigere. De eksempler, jeg har fået på bl.a. synsoptikområdet og svagtsynsoptikken, er hårrejsende og viser, at den aftale, man sælger som den billigste, godt kan være dobbelt så dyr som en individuel aftale. Dertil kommer, at den synshandicappede, som bliver udsat for at skulle leve med aftalen, bliver meget dårligere hjulpet.

Jeg ved ikke, om det ender med at komme til at koste lidt flere penge, men vi har jo heller aldrig nogen sinde kunnet bestemme, hvor mange der vil kunne komme i betragtning efter bistandslovens § 58, og vi har aldrig kunnet bestemme, at der er så og så mange kroner på finansloven, som de handicappede må deles om. Sådan er den nu engang ikke skruet sammen, og derfor har man aldrig nogen sinde haft nogen måltal. Men det er da klart, at man ikke skal gøre noget, som kan sætte prisskruer i gang, og jeg vil også gerne understrege over for De Konservative og Venstre, at det ikke er det, der er hensigten, og vi vil gerne medvirke til at lave nogle mekanismer, som kan forhindre, at leverandører bare kan tage sig kommunalt åh så betalt, fordi socialkontoret i alle tilfælde er forpligtet til at betale regningen.

Men det er ikke mekanismer, som skal forhindre en fri prisdannelse – og det ligger også allerede i den nuværende bekendtgørelse, hvor der netop står, at prisaftalen ikke må være til hinder for, at personer med særligt behov kan få det hjælpemiddel, som er bedst egnet, selv om det falder uden for de i prisaftalen fastsatte retningslinjer. Så kommer man frem til snorene, og den enkelte siger: Jamen det er det, jeg foretrækker – og det må være den enkeltes valg, så er det den enkelte, der træffer valget. Men det er klart, at det ikke skal omfatte Calvin Klein-briller eller kunstige øjenvipper. Forslaget omfatter dybt alvorlige ting, som stomiopererede, brystopererede, kræftpatienter og mange andre grupper af handicappede mennesker har brug for.

Udviklingen har stået på i mange år, og det er